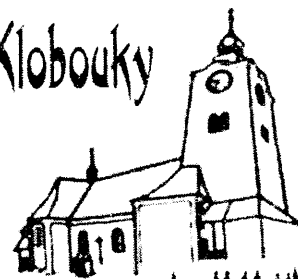
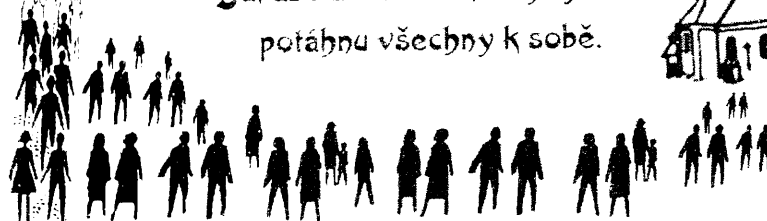

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Duben 2011

Naléhavá výzva!

„Žeň je sice hojná, ale dělníků málo! Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Tak čteme v Písmu svatém. Je dost dělníků na vinici Páně? Olomoucká diecéze má celkem 419 farností. Z toho je obsazených jen 198 a 221 nemá svého faráře – kněze. To je více, než polovina!

A jaký je výhled na dalších pět let? Počty bohoslovců v kněžském semináři jsou následující:

1. ročník - 5
2. ročník - 3
3. ročník - 1
4. ročník - 3
5. ročník - 4

To znamená, že během pěti let vstoupí v nejlepším případě do duchovní služby 16 novokněží. A navíc je známo, že ne všichni, kteří nastoupí do studia, ho také dokončí. Takže kolik? To je otázka, která tíží otce arcibiskupa, ale která by měla tížit i každého z nás, komu leží na srdci budoucnost církve u nás.

Otec arcibiskup řeší tento problém tím, že každý měsíc zve některý děkanát na pouť, kde se spolu s ním můžeme a máme modlit za nová kněžská povolání a za obnovu rodin. (Dobré křesťanské rodiny jsou dobrým podhoubím pro vznik nových kněžských povolání.) Na náš děkanát připadla sobota 9. dubna.

Je nám jedno, kolik kněží slouží v církvi? Je nám jedno, jak žijí naše rodiny? Pohrdneme pozváním otce arcibiskupa? Anebo zajedeme na krátkou pouť na Velehrad, obětujeme kousek času a sil a modliteb, abychom mohli očekávat naplnění Kristových slov: „Proste Pána žně... Proste a dostanete...!“???

Kdo chcete jet autobusy, přihlašte se v sákrstii co nejdříve! Ostatní můžete jet po vlastní ose.

P. Karel Janíček, farář

SVATÝ RŮŽENEC A SVĚTCI (5)

OBRÁCENÍ VE VLAKU

V životě služebnice Boží Armidy Barelli čteme epizodu o obrácení, ke kterému došlo ve vlaku při modlitbě růžence. Cestovala v expresu Milán – Řím, četla si brožuru a rozjímala. V jedné chvíli vytáhla z kabelky růženec a chtěla se začít modlit, když její zrak padl na dívku, která seděla naproti ní a byla bledá a smutná. Pokusila se tedy nabídnout jí tu útěchu, která jí vždy přinesla velkou úlevu. „Milá paní, nechcete se se mnou pomodlit růžencem?“ Neznámá byla velmi překvapená a souhlasila. Když skončily, byla žena velmi vzrušená. „Modlíla jsem se ten růženec za vás,“ řekla Armida. „Velmi jsem to potřebovala,“ odpověděla neznámá a dala se do pláče. „Utekla jsem z domu od svého muže a jedu do Říma za milencem. Kdyby to maminka věděla!“

Maminka! Opakovala ještě jednou, jako by se chtěla chytit záchraného člunu. Zatímco vlak uhání toskánskou krajinou, mladá žena vypráví své drama, jaké prožívala během své modlitby a které rostlo s každým Zdrávas Maria. Armida ji vlídnými slovy přesvědčila, aby se vrátila k matce. Ve Florencii vystoupily a slečna Barelli zavedla ženu k sestřím a uvědomila matku, aby šla naproti zbloudilé ovečce.

RŮŽENEC ZACHRAŇUJE OD VÁLEK A TRESTŮ

Abyste nastal konec první světové války, doporučila Matka Boží ve Fatimě růženec. Aby byl zachován mír, rovněž doporučila růženec. Na záchranu křesťanství od islámské invaze vyhlásil svatý Pius V. růžencovou kruciátu a svěřil výsledek bitvy Panně Marii Růžencové. Tak došlo k vítězné bitvě u Lepanta.

Růženec vyprošuje mír, chrání mír, zahání války, přivádí k vítězství. Svatý Jan Bosco ujišťuje, že tam, kde se lidé modlí růženec, budou dny míru a klidu. Svatá Terezička říká, že ať jsou lidské hříchy jakkoli velké, „dokud se modlí růženec, Bůh nemůže opustit svět, protože tato modlitba má moc nad jeho srdcem“.

Svatý milánský kardinál Ildefons Schuster doporučoval, aby se celé křesťanstvo zmobilizovalo hlavně v měsíci říjnu jako do generálního útoku proti pekelným šikům, které ruší mír, rozsévají zkázu a svolávají na lidstvo tresty.

Když se svatý Ludvík Orione dověděl, že do Polska vtrhla německá armáda, tvář v tvář této tragédii svolal své syny a řekl: „Postavme proti dělům růžence a položme sepnaté ruce místo rukou, které svírají zbraň.“

Jedno vidění P. Pia potvrzuje, že růženec patří k nejmocnějším zbraním za mír a vítězství a všichni ho mohou mít v rukou. Světec vypráví, že viděl z okna dvůr plný nepřátele, kteří křičeli: „Na smrt! Na smrt!“ Obrátil se na Matku Boží, co má dělat. Ona mu dala do rukou růženec a řekla mu, aby s ním manévroval jako se zbraní. Nahnul se z okna s růžencem v ruce a všichni vojáci padli mrtví na zem.

Je skutečně pravda, že Maria vložila do růžence velkou moc. Na obrácení hříšníků, porážku komunismu, zajištění míru žádala růženec. Na odvrácení trestů časných (války a pohromy) i věčných (peklo) žádala rovněž růženec. Jako to, že to nechceme pochopit?

(Pokračování – převzato z časopisu Světlo)

Pozdrav z Toskánska

Milí přátelé, farnici valašskoklobučtí,

když jsem se s některými z vás mohl vidět na Dělanovci o loňské pouti, sdělil jsem, že zůstávám zapsán („jako farní inventář“) v Bílovicích, ale budu pobývat dva roky v Itálii. Málkomu jsem však dokázal jasně a srozumitelně vysvětlit, cože tam budu dělat. Tímto pozdravem - dopisem bych se to pokusil napravit, také proto, že povolání jít sem bylo zažehnuto prvními impulsy právě ve Valašských Kloboukách.

Nacházím se tedy v Toskánsku, jejímž střediskem je Florencie, a studuji na teprve třetí rok běžící univerzitě Sophia v Incisa in Val d'Arno (kdybyste měli cestu po A1 do Říma, ať víte, kterým exitem to vzít). Náš studijní obor se jmenuje poněkud záhadně „Základy a perspektivy kultury jednoty“. Co obnáší a proč je dobré se jím zabývat?

Dnes, přestože se svět globalizuje, neznamená to samo sebou pokrok a bezproblémové soužití. Přestože je tu takřka vševědoucí internet, nemáme poznání, které by nás naplňovalo. Jednotlivé vědy vidí svůj výsek světa, ale moudrost, která byla kdysi ideálem vědy, je vykazána mimo jako nevědecká. Byla nahrazena přesností a užitečností. Sám jsem studoval před vstupem do semináře biologie a ekologii, které se nějak snaží vidět souvislosti, ale samy o sobě se nemohou vyjádřit o světě hodnot, drží se jen faktů. A právě na Sophii třeba v předmětu „Člověk a kosmos“ vycházíme z nejmodernějších poznatků přírodních věd, ale potom nad nimi uvažujeme také z pozice filosofie a teologie stvoření. Právě toto úsilí o propojení a vidění celku, spolu s upřímným hledáním pravdy v dialogu vyučujících se studenty, o kterých jsem se dočetl, že by se jimi měla Sophia vyznačovat, mě nadchly pro studium na ní.

Jsmo universita tak trochu rodinná, ve dvou ročnících je nás kolem padesáti (počet se trochu upravuje, protože jsou tu také studenti - hosté jen na kratší čas). Při pohledu na globus si najdete Madagaskar, Kamerun, Togo, Burundi; Brazílii, Chile, Bolívii, Mexiko a Kubu; Jordánsko, Myanmar (pro starší generace: Barmu), Koreu, Filipíny a Thajsko; v Evropě si přejeďte prstem Bulharsko, Rumunsko, Chorvatsko, Maďarsko, Belgie, Španělsko a „naše“ Slovensko – odtud odevšad mám spolužáky a spolužačky, kromě také čtyř Italů.

Kromě školy zažíváme každou středu animaci mše svaté v bazilice Theotokos, podle zájmu kulturní akce (film), sport anebo společné výlety. Tak jsme se mohli v Římě

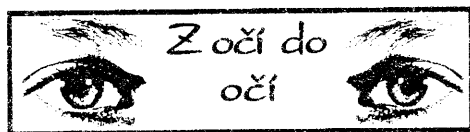

na podzim účastnit blahřečení mladičké Chiary Badano; navštívili jsme klášter Camaldoli, kde sv. Romuald založil svůj mnišský řád; ve vyhlídce je Řím během Svatého týdne.

Zvláštností Sophie je také vztah k Božímu slovu. Kromě odborných předmětů z biblistiky je v pondělí, středu a pátek první hodina vyhrazena pro společné přemýšlení nad veršem z Písma. Tento rok je celý věnován Horskému kázání v Matoušovi. Řeklo by se: vida, nemusí třikrát týdně rozjímat, má to přímo v rozvrhu. Jde však, jak jistě sami víte, o něco jiného. Ne rozdělovat čas na dobu, kdy čtu Boží slovo a kdy dělám něco jiného, ale neustávat Boží slovo žít. Právě laičtí spolužáci, kterých je naprostá většina a jejichž upřímnost v tomto mě leckdy zahanbuje, jsou mi pobídkou. A takto doufám po všech stránkách na Sophii načerpat pro další službu v naší diecézi.

Moc rád vzpomínám a pamatuji v modlitbě.

P. Stanisiav Zatloukal

Své „obyčejné dny“ teď prožívám na Velehradě

V době, kdy vznikla myšlenka udělat pro náš zpravodaj rozhovory s řeholními sestrami pocházejícími z naší farnosti, pracovala ještě naše první adeptka na rozhovor - sestra Zdeňka Trčková v misijích na jihovýchodní Ukrajině. Domlouvaly jsme se na něm buďto mailem nebo přes skype. Dnes, kdy tyto řádky čtete, žije už sestra Zdeňka v komunitě sester na Velehradě. Jak takový „řeholní a misijní“ život vypadá? Odpověď najdeme v následujících řádcích.

Mohla by ses nám stručně představit?

Pocházím z Lačnova a moje křestní jméno je Ludmila, řeholní Zdeňka. 20 let jsem členkou Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, která má své sídlo na Velehradě.

Jaké bylo tvé dětství?

Úpině obyčejné. Jsme 4 sourozenci. Spolu s rodiči s námi žili i babička s dědečkem. Měli jsme dost velké hospodářství, proto jsme už od dětství byli zvyklí rodičům pomáhat s prací. Slovo nuda jsme nepoznali. Možná se mně někdy zdálo, že mám málo času na hry, na to, abych si dělala to, co chci já. Dnes vidím, že to pro mne bylo dobré a jsem za to rodičům vděčná, že nás takto vychovávali. Rodiče byli věřící, proto i nás vedli k víře. Myslím, že co se týká víry, právě příklad rodičů a v mém případě i prarodičů, má na děti velký vliv.

Takže by sis možná vybavila nějaký hezký prázdninový zážitek z dětství...

Spoustu volného času jsme strávili při hraní ve stodole, kde jsme skákali salta z trámů do slámy. A také jsme lezli po kaštaně či lipách poblíž našeho domu. Tehdy se tam s námi jako malý ogar šplhal můj bratranec – nyní důstojný pan farář ve Šternberku – Toník Pechal.

Kdy sis poprvé začala pohrávat s myšlenkou, že bys mohla žít zasvěceným životem?

Pamatuji si, že když mně bylo asi 7-8 let a přijížděla domů na dovolenou sestra mé babičky, která byla řeholní sestra, velice se mi líbila. Když mi bylo asi 12, tak jsem si říkala, že je škoda, že nejsem kluk, protože bych mohla být knězem (často jsme si na mše se sourozenci hrávali). Takové vážnější myšlenky na řeholní život přišly v 18-ti letech a úplně vážně to bylo ve 20-ti. To už jsem se rozhodla „na čisto“.

Jak jsi své povolání přijímala, nevzdorovala jsi proti něčemu?

Ne, nebyl tam žádný vzdor nebo vzpoura. Protože jsem se rozhodovala ještě v době totality, kdy bylo zakázáno přijímat dorost do řádu, byla jsem ráda, když jsem poznala, že je možnost vstoupit do kláštera. Bohu díky mně to bylo jaksi všechno jasné. Viděla jsem, že toto je moje cesta, a tak jsem se po ní vydala.

Proč sis vybrala právě Kongregaci sester sv. Cyrila a Metoděje?

Já jsem si ji nevybrala, vybral mi ji Pán Bůh. To je pravda do slova a do písmene. Když jsem se rozhodla, že chci žít zasvěceným životem, neznala jsem žádnou sestru, žádnou kongregaci. Bylo to těsně po revoluci a moje sestra se seznámila s jednou řeholní sestrou, která pochází z naší vesnice. Našla jsem u sestry její adresu a napsala jí, že chci vstoupit do kláštera. Ona mi odepsala, pokud mám zájem, můžu si zajet k sestram Cyrilkám na Velehrad. Tak jsem jela. Neznala jsem tam nikoho. Na nádraží mě měla čekat jedna sestra, kterou jsem též neznala. Kdyby v tu dobu byla na nádraží sestra z jiného řádu, asi bych šla za ní a kdo ví, kde bych byla dnes.

Známe různé řády, které se věnují zdravotnictví, učitelství apod. Co je hlavní náplní sester Cyrilek na Velehradě?

Naším charismatem je modlit se a obětovat za sjednocení křesťanů ve víře, hlavně slovanských národů. V praxi se věnujeme školství - máme základní školu a gymnázium v Brně a ve zdravotnictví jsou sestry zaměstnané u mentálně postižených dětí na Velehradě.

Má váš řád nějaké motto, kterým by se řídil, co by ho charakterizovalo?

Jak už jsem říkala, našim charismatem je modlit se a obětovat za sjednocení křesťanů, proto jsou našim mottem slova Pána Ježíše, která najdeme v evangeliu sv. Jana „ABY VŠICHNI JEDNO BYLI“.

Kolik sester je dnes v klášteře na Velehradě?

Na Velehradě máme dvě komunity. V exercičním domě STOJANOV je 9 sester a v klášteře, kde je generální dům Kongregace a též noviciát, máme 36 sester.

A kromě toho?

Dále ještě máme provinční dům v Brně, kde žije 14 našich sester, které působí jako učitelky v naší základní škole, gymnáziu a střední pedagogické škole. Další komunity jsou pak ještě v Prostějově, Olomouci a na Tetině u Berouna.

Řádové sestry poznáme podle oděvu. Jak vypadá ten tvůj?

Černý kostým - sukně se 4-mi sklady, bílý límeček a černý závoj s bílým okrajem. K tomuto hábitu patří ještě stříbrný řetízek s dvojramenným křížkem.

Setkala ses někdy se zápornými reakcemi či nepochopením kvůli svému specifickému oděvu?

Zpočátku, po revoluci, než si na sestry lidé zvykli, tak byly reakce různé. Pubertáči na nás všelijak pokřikovali, ale s vysloveně špatnou reakcí jsem se nesetkala. Spíš taková kuriozita - když jsem jednu dobu působila v Praze, šla proti mně v metru paní, která nesla v každé ruce plné tašky. A nebylo pro ni těžké každou ruku zvednout a plivnout si do rukávu. Protože když potkáte „jeptišku“, musíte si plivnout do rukávu, abyste měli štěstí!

Tvé řeholní jméno je Zdeňka, proč? Jak je to s vybíráním těchto jmen?

Nové jméno si vybíráme při vstupu do kláštera. Já jsem chtěla jméno Alžběta, ale protože, už sestra Alžběta v kongregaci byla, musela jsem si vybrat jiné jméno. Dostala jsem seznam, ze kterého jsem si mohla vybrat. A jméno Zdeňka se mi líbilo. Potom jsem četla, že je to vlastně česká verze jména Sidonie. Sv. Sidonius byl francouzský biskup, který hodně pomáhal potřebným. I toto je pro mne inspirací v mém řeholním životě.

Kdy jsi skládala své první sliby a kdy věčné?

První sliby jsem skládala v roce 1991 a věčné 1996.

Jak takové skládání slibů probíhá?

Sliby skládáme při mši svaté své provinční nebo generální představené. Při skládání věčných slibů je přítomen biskup. Mše sv. probíhá jako obvykle a po promluvě následuje skládání slibů, kdy se sestra zavazuje, že bude žít v čistotě, chudobě a poslušnosti.

Tvůj vstup do kláštera probíhal ještě za minulého režimu nebo už v „demokracii“?

Bylo to tak napůl. Rozhodla jsem se ještě za totality, ale noviciát jsem začínala v roce 1990.

Bylo to v něčem jiné než dnes?

Snad jenom v tom, že nás začínalo tehdy 5. V dnešní době je povolání čím dál míň, některý rok třeba není nikdo.

Delší dobu jsi působila na Ukrajině. Jak jsi se k tomuto úkolu dostala a co bylo náplní tvé práce?

V roce 1994 přišly našim představeným dvě prosby o sestry. Jedna byla od kněze, který pracoval v Rusku a druhá přišla z Ukrajiny, kde žijí potomci Čechů, kteří sem

přišli v letech 1861 -1863. Žádost z Ruska přišla dřív, proto v r. 1995 odjely první 3 sestry do Ruska. Podmínky zde byly velmi tvrdé, proto když po dvou letech přišla opakovaně prosba z Ukrajiny, odjely sestry z Ruska na Ukrajinu. Protože bylo potřeba vystřídat jednu starší sestru, přihlásila jsem se. Naším úkolem zde bylo pomáhat knězi, který zde působí. Ať už v pastoraci nebo v oblasti sociální. Prostě dělat všechno, co bylo právě potřeba. Mluvíme o tom v minulém čase, protože po 12 letech jsme svou misii tady ukončily z důvodu nedostatku sester, které by zde mohly být.

Jak probíhá tvůj obyčejný den?

Své „obyčejné dny“ teď prožívám na Velehradě. Den začínáme v 5.30 modlitbou Ranních chval, rozjímáním a mší svatou, v 7.30 je snídaně, potom práce. V 11.30 modlitba růžence a Modlitba během dne. Ve 12.00 oběd, asi od 13.00 odpočinek nebo práce podle potřeby. V 17:15 Večerní chvály a rozjímání. V 18.00 večeře. Kolem 19.00 je poslední modlitba před spaním. Po této modlitbě je v domě mlčení, ale čas, než jdu spát, je možné využít k modlitbě, četbě, studiu, atd.

Jaká je tvá oblíbená osobnost?

Z těch, které ještě žijí, je to Benedikt XVI. a to nejen proto, že je papežem. Z těch, kteří už zemřeli, je to můj jmenovec - otec Metoděj Dominik Trčka, kněz, řeholník, který byl umučen v komunistickém vězení za to, že si na Vánoce zpíval koledu.

Zbývá ti čas na záliby, jak trávíš volný čas?

Člověk si vždycky najde čas na to, co považuje za důležité. Když mám volný čas, tak si buď ráda něco přečtu, jdu do přírody nebo se též dobře vyspím.

To tedy znamená, že až někdy pojedete přes Velehrad, můžete potkat sestru Zdeňku, jak relaxuje při procházce kolem rybníků nebo se jen tak prochází po cyklostezce.

Maruška Trčková

NÁŠ ČLOVĚK NA HANĚ

Vypátral jsem nové sídlo bývalého klobuckého pastoračního asistenta Stanislava Matyáše. Po jáhenské službě v Otrokovicích se na sedm let usadil ve Velkém Ořechově a loni v červenci jej nadřizení poslali do Kostelce na Hané.

Kostelec je od mého bydliště vzdálen, co by indián naboso došel. Navíc tamní světlý kostel je zasvěcen mému patronovi sv. Jakubovi, takže pouť byla nasnadě. Jediný podstatný problém: zhruba 12 kilometrů putujete po hanácké placce bez možnosti ukryt se v lese.

Hodinu po poledni jsem už stál v předsíni rozlehlého chrámu, v němž se hodinu nato lidé rozloučili s devadesátiletou paní, která zesnula v den svých kulatin. Pohřeb

byl důstojný, místní pěvecký sbor zněl profesionálně. Pro mě to bylo hlavně spojeno s poznáním, že zde mají vnímavého kazatele.

S průvodem jsem došel až na hřbitov a v zákrytu stromů se dočkal Stanislava, kterého jsem téměř deset let neviděl. Poznal mě, což je překvapivé. Franchotský rodák se zato nemění a často se usmívá. Loni v červenci odešel z Velkého Ořechova a přiznal se mi: „Netušil jsem, že mě loučení tak vezme. Neměl jsem daleko k slzám.“

Přesídlil vlastně do polomisie. Jedinou nedělní bohoslužbu v kosteleckém chrámě navštíví zhruba 150 lidí, což nemusí vypadat tak tragicky. Kostelec má ale 2900 obyvatel, z nichž většina si lebedí. Z různých důvodů chybí u dorost, které přitom olomouckých svatyních vidlemi". Radost mu může desetiletý David, jeden varhaník samouk, který muzikálností. Kostelecký v náboženství na prstech přijde víc jako údržbář než mimochodem musí cítit Kosířsku.

Akcí rádius Valacha hlavní farnosti zajíždí do dalších čtyř vesnic. Na Jednou z akcí, kdy se počtu, je svátek svatého bohoslužbou k prvnímu Tendy se Hanáci radují pospolu i na farní zahradě.

Ještě ten večer jsem mohl pocítit rodinnou atmosféru ve Stařechovicích a podle slov zdejšího pana kostelníka je Standa Matyáš jejich miláčkem. Zdejší kostelík Narození Panny Marie ze 14. století, přestavěný roku 1718, je údajně druhý nejstarší na Moravě. Stařechovičtí v nadsázce mluví o tom, že se tu modlíval Jiřík z Poděbrad, neboť vesnice patřila pod správu jeho prastrýce Arkleba. Mají tady dvě pozoruhodné památky: kopii sochy Stařechovické Madony (originál je uložen v Arcidiecézním muzeu v Olomouci) a románskou křtitelnicí z pískovce. Boží dům má zhruba velikost tichovské kapličky a ten sobotní večer se v něm sešlo asi sedm seniorů. Pater Matyáš zde vysluhoval bohoslužbu s nedělní platností a uděloval věřícím dojemnou svátost pomazání nemocných.

Také Stanislavovi chybí na Hané některé valašské hmotné speciality – nejvíce asi hory, kopce a lesy. Na rodnou hruď sice nezapomíná, ale návštěva milého kraje je pro něj vzácností. Velmi rád by se setkal s krajany, ale... Jako vzájemné pojitko tedy alespoň zůstávají modlitby.

na sídlišti Sport. kostela žactvo a v n e d a l e k ý c h skoro „přehazují dělat například z osmi ministrantů a vskutku překvapí kněz přesto počítá děti dvou rukou a asi si jako pastýř. Tak se většina duchovních na

je přitom široký. Kromě alespoň jednou týdně faře bydlí sám a sám. farnici sejdou ve větším Jakuba se slavnostní apoštolu - mučedníku.

P.S.: V Kostelci na Hané svých posledních dvacet let prožil básník Petr Bezruč, který chtěl v mládí vstoupit do kláštera. Dům, ve kterém žil, je dnes jeho pamětní síň. Ale pokud se nemýlím, tak nyní mají zavřeno.

Jakub Kratochvíl

PLOŠTINA - TRAGÉDIE VALAŠSKÝCH PASEKÁŘŮ

Dne 19. dubna 1945 bylo na Ploštině za živa upáleno 27 obětí z řad pasekářů i mužů z blízkého okolí. Letos tomu bude 66 let. Připomínáme tyto události, abychom nikdy nezapomněli slova, která jsou vepsána v průčelí kaple: „Připomeňte vždy dětem svým, že padli jsme za svobodu drahé vlasti.“

Pohřeb obětí ploštinského neštěstí se konal 22. dubna v Újezdě a stal se velkou manifestací protinacistického odporu. Již krátce po osudné tragédii bylo přímo na Ploštině vztyčeno 24 symbolických křížů z březového dřeva. Ploština se stala cílem spontánních návštěv lidí z blízkého okolí i zdaleka. Dne 19. srpna 1945 byla uspořádána na nedalekých Křížných cestách pod Ploštinou národní trýzna za oběti, které se zúčastnily desítky tisíc lidí.

Záhy po skončení 2. světové války začal páter Vladimír Růčka shromažďovat prostředky na vybudování kaple Panny Marie Bolestné, která by navěky uchovávala pietní vzpomínku na zahynuvší pasekáře. Byla postavena z darů a svépomocí v místech vypálené usedlosti manželů Zichových, kde v píamenech zahynulo nejvíce lidí. V prostoru před dnešní kaplí, kde bylo nalezeno uhořelé tělo Anastázie Zichové, je dodnes malý symbolický hrob.

O průběhu vraždění a zkázy Ploštiny se zachovalo jediné svědectví člověka, který jako zázrakem vyvázl z ohnivého pekla – byl jím rolník z Vysokého Pole, otec osmi dětí, Jan Machů. Lidé byli vyslýcháni a následně po skupinách vháněni do hořících domů. Někteří byli zastřeleni, jiní zemřeli až v plamenech. Pasekáři byli šacováni a i nejdrobnější cennosti museli odevzdat. Také všechny domy byly před zapálením důsledně vyrabovány – agresori brali téměř vše – od jídla přes peníze a drobné cennosti až po dobytek a slivovici. Posměšné písně a nadávky opilých nacistů se mísily se střelbou a nářkem z hořících domů. Dokonalý obraz pekla, který se Janu Machů navracel po celý život...

Mše svatá za umučené oběti bude sloužena v kapli na Ploštině v neděli 24. dubna 2011 v 11.00 hodin dopoledne.

Františka Zichová

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho

Kdo nenávidí, žije ve tmě a neví, kam jde, protože jeho oči pro samou tmu nevidí... (srov. Bible 1Jan 2,11)

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zabaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým... (John Powell)

KŘIVDA SE NEVYHNE NIKOMU

Neexistuje člověk, který by nikdy neprožil křivdu a ublížení. Neexistuje člověk, kterého by prodělaná křivda a ublížení nebolely. Pocit křivdy, ublížení a nespravedlnosti se hluboce dotýkají nitra každého člověka a volají po vyrovnání, odplatě a pomstě. Příkoří nenechává nikoho chladným.

MÁME ZLU NECHAT VOLNÝ PRŮCHOD?

Do této situace vstupuje Ježíšova výzva k odpuštění. Není ale naivní, nerealistická a odtržená od života? Máme každému jen tak „odpustit“? Máme zlu nechat volný průchod? Zlu je přeci třeba se postavit! Ale odpustit?

ODPUŠTĚNÍ NESCHVALUJE ZLO

Odpuštění a boj proti zlu si neprotiřečí. Ježíš sám ukazuje cestu k naplněnému životu i skrze odpuštění. Jeho život je ale současně bojem proti zlu. Nelze totiž ztotožňovat člověka s jeho jednáním. Člověku je třeba odpustit a dát mu šanci. Jeho činy se musí odsoudit a popřípadě přijmout opatření k zamezení šíření zla. Odpuštění musí souviset s nápravou věcí. Boj se zlem ale naopak nesmí odpuštěním opomíjet. Tak by se ke slovu dostala pomsta, která plodí další zlo, zášť a nenávisť.

PROČ ODPOUŠTĚT ?

Neodpuštění negativně ovlivňuje celý život člověka, včetně jeho těla a psychiky. Zanedbané, potlačené a někdy i zdánlivě zapomenuté křivdy nic neřeší. Působí destruktivně. Neodpuštění člověka ničí, rozkládá a znepokojuje. Je zdrojem napětí a podrážděnosti. Neuzdravené křivdy se mění i ve zdroj ubližování druhým. Ať už totiž člověk chce nebo ne, předává to, co sám zakusil, dále. Potřebuje se utrpení zbavit a tak ho přesouvá dál. Ono se k němu pak ale vždy navrací... Neodpuštění působí jako jed zasahující všechny oblasti života a vztahů: k Bohu, k lidem, ke světu a i k sobě. Projevuje se na úrovni osobní, na úrovni rodin, různých skupin i národů... Skrze odpuštění se naopak člověk stává vnitřně nezávislým na negativním vlivu zla. Ukřivdění pak ztrácí svou zničující moc.

Odpuštějte a bude vám odpuštěno. (Lk 6,37)

ODPUSTIT NELZE „NA POVEL“

Odpuštění není mnohdy jednoduchou záležitostí. Pocit křivdy člověka zasahuje v mnoha vrstvách. Proto zpracování křivdy a odpuštění musí proběhnout ve všech zasažených úrovních a oblastech lidského života. Rychlé a levné rady typu: „musíš hned odpustit“, „zapomeň na to“, „čas léčí rány“ jsou neúčinné a k opravdovému odpuštění mohou vést jen zřídka. Vyrovnání se s křivdou, odpuštění a uzdravení je dynamickou záležitostí, která mnohdy potřebuje svůj čas.

KROKY NA CESTĚ ODPUŠTĚNÍ

Odpuštění je procesem, jehož motivem je spíše rozhodnutí než pocity. Na počátku tohoto procesu je dobré uvědomit si svou hodnotu jako člověka i jako milovaného Božího dítěte a připomenout si, že i když se cítíme nemilováni a nedocenění, Boží láska k nám trvá. V Bohu je naše bezpečí a význam. Na cestě k odpuštění je třeba projít následující kroky:

PŘIZNAT SI POCITOVANOU KŘIVDU, negativní emoce a svá zranění. Přiznat si, že mi vzniklá situace vadí a že mě bolí. Přiznat si, že mám problémy odpustit a že možná viníkovi nepřeji rozhodně nic dobrého. V této první fázi je třeba před sebou své pocity nepotlačovat a nic si nenalhávat.

POJMENOVAT SVÉ POCITY, klidně se i politovat. Tato fáze může být pro mnohdy důležitá. Je možné si najít důvěryhodného partnera, před kterým můžeme své pocity slovně formulovat. Může jím být někdo blízký, náš zpovědník, ale i samotný Bůh. Důležité ale je, aby se v tomto kroku člověk necítil sám. Mohl by totiž upadnout do pastí nekončícího viru sebelibosti, který člověka uzavírá a znemožňuje jeho rozvoj.

POHLEDNOUT NA KŘIVDU NEZAUJATĚ z jiného úhlu, nahlédu, či odstupu. Připustit si, že vzniklá situace může mít i jiná hlediska, než ta, která vidíme úhlem svého pohledu. Uvědomit si, že ukřivdění je obecnou lidskou záležitostí.

SNAŽIT SE POCHPIT TOHO, KDO NÁM UBLÍŽIL. Možná, že dotyčný člověk nejedná vědomě zle. Jeho jednání třeba ovlivňuje jeho podvědomí a špatné zkušenosti. Často lidé jednají zle, protože ani jinak neumějí. I Ježíš se na kříži modlil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí.“ (Lk 23,34)

ROZHODNOUT SE NEŠKODIT A ZŘÍCI SE POMSTY. Nepřát, ani nepůsobit viníkovi zlo. Rozhodnout se ho přijmout jako člověka, bez ohledu na jeho vinu. Nemluvit o něm zle před lidmi.

ŽEHNAT. Žehnání znamená svolávání Boží přízně na dotyčného. Tím i křivdu předáváme Bohu.

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému musí okamžitě pociťovat kladné city. Odpuštění je někdy delší proces, ve kterém se pocity mohou zákonitě opožďovat.

Jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám. (Ef 4,29)

Převzato z www.vira.cz

REDAKCE DĚTEM

Ježíš a evropští světci Svatý Ignác z Loyoly

1. téma:

31. IGNÁCOVA KONVERZE

Ignác se narodil v šlechtické rodině Loyolů v baskické oblasti ve Španělsku. Od malička toužil stát se vojákem. Už jako dítě byl velmi tvrdohlavý. Co si záměnil, to musel mít. A se stejnou tvrdohlavostí se vydal za kariérou vojáka.

Vrchní královský pokladník a přítel Ignácova otce se nabídl, že Ignáce vychová jako svého syna, aby se tak snadněji dostal ke královskému dvoru. Ignác opravdu do vyšší společnosti dobře zapadl. Byl to veselý a elegantní společník. Velmi rád nosil drahé šaty. Pečlivě dbal o svoje dlouhé vlnité vlasy a šlechtil si nehty. Nechyběl u žádné z královských zábav a hostin. Nejednou s partou svých kamarádů ztropil takové výtržnosti, že se dokonce ocitl i před policií. Nebál se rvaček ani dobrodružství s krásnými ženami. Sám ve svém životopise vzpomíná, že byl velmi zamilovaný. Vzorem mu byly postavy z rytířských románů, které velmi rád četl. Snil o nich dnem i nocí.

Sen o vojenské kariéře se Ignácovi brzy splnil. Vstoupil do služeb španělského krále a stal se důstojníkem v jeho vojsku. Brzy se také naskytla příležitost, aby prokázal svou odvahu a připravenost k boji. Jako své vojenské heslo si zvolil: „**Obranu nebo smrt, ale nade vše čest a slávu.**“ Nejdůležitější pro něho bylo zvítězit.

V rozhodující bitvě s nepřátelským francouzským vojskem mu dělová koule vážně poranila nohu. Jeho stav byl vážný. Ignáce však ani vážné zranění neodradilo od vysněné kariéry. Za každou cenu se chtěl uzdravit, aby mohl pokračovat v kariéře vojáka. Když zjistil, že se noha dobře nezhojila, nechal si ji znovu zlomit a narovnat. Zákrok se ani podruhé nezdařil. Pravá noha zůstala viditelně pokrivená.

Když ležel Ignác na lůžku, chtěl si krátit čas čtením oblíbených rytířských románů. Jenomže se v domě žádné nenašly. Jediné, co mohli Ignáci nabídnout, byly životopisy svatých a život Kristův. Začal číst s nechutí. Ale čím dál víc ho život Pána Ježíše a

životy svatých začaly upoutávat. Příklady svatých totiž vzbuzovaly v Ignácovi obdiv nad tím, co světci víry vykonali z lásky k Bohu a co by jako voják Kristův mohl vykonat on!

Jistě bychom řekli, že Ignáce potkalo velké neštěstí, když ho zranila dělová koule a on musel zůstat ležet na lůžku. Už nás třeba nenapadne, že to od Boha byla pro Ignáce veliká milost. Pán Bůh je ten nejlepší učitel. Velice mu záleží na tom, abychom žili správně a nenechali se svést na špatnou cestu hříchu. Posílá nám do cesty různá výstražná znamení jako dopravní značky. Takovým výstražným znamením mohou být rodiče, kteří nás upozorní na to, co děláme špatně, paní učitelka, katecheta, kněz, dobří kamarádi, ale především naše svědomí. Ale jak často se nám stane, že ani rodiče, ani učitele neposlechneme. Ale Pán Bůh to s námi nikdy nevzdá. A tak ve své Moudrosti a Prozřetelnosti mnohdy použije způsob, který se nám zdá hrozivý, může nám připomínat i trest. Třeba onemocníme a nemůžeme odjet na nějakou akci nebo nejsme přijati na nějakou školu, i když bychom tam moc chtěli.

Podobně jako u svatého Ignáce to může být moudrý způsob, jak nás od něčeho zlého odvést a ochránit. Jak by to asi s Ignácem dopadlo, kdyby v oné bitvě neprohrál, ale zvítězil a stal se rozmařilým sobeckým vojákem, který chce pro sebe jen slávu a vítězství?

2. téma:

32. IGNÁC JAKO KAJÍCÍ POUTNÍK, OSVÍCENÍ

Po svém uzdravení se Ignác rozhodl úplně změnit svůj život. Díky své rozhodné povaze nedokázal nic dělat polovičatě. A proto se rozhodl, že začne žít jen pro Boha a že bude jako Boží voják bojovat za Boží království, a tak si dobude nepomijivé vavříny. Nejprve však chtěl projevit lítost nad dosavadním způsobem života a konat pokání. Vydal se na pouť do Svaté země, aby na místech, kde Pán Ježíš žil a trpěl, mohl Pána Boha prosit za odpuštění. Ignác sám sebe nazval poutníkem, který se stal bláznem pro Krista. Své pokání vzal Ignác opravdu vážně. Neustálými pesty a odfikáním si vážně podlomil zdraví. Z těchto zkušeností pak Ignác později vyvodil poučení, že přehnané umrtvování těla činí tělo neschopným k práci, a stává se tak překážkou v duchovním životě. Přesto zažíval velká pokušení, přepadaly ho zlé myšlenky. Zdálo se mu, že mu zlé hlasy našeptávají, aby se vzdal, že tímto způsobem žít nedokáže. Velmi se trápil. Zanedlouho byl zcela na pokraji svých sil. Byl úplně vyčerpaný. Protože však byl vytrvalý, nevzdával se. Snažil se všechno zlé překonávat, modlil se, ale žádný pokoj do srdce nepřicházel.

Až jednoho dne mu Bůh vytoužený pokoj do srdce daroval. Když seděl u řeky Cardoner, zažil Ignác něco zvláštního. Neměl žádné vidění ani zjevení, ale spouště věcí, které do té doby nechápal, náhle porozuměl. Pochopil, že všechny jeho snahy a boje, pesty a odfikání jsou jen malá hrstka oproti tomu, co mu v jediném okamžiku dal Bůh. Bylo mu, jako by se z něho stal nový člověk. Zakusil, že Bůh nenechá bez povšimnutí žádnou dobrou snahu a vytrvalost. Díky tomuto osvícení také poznal, že to,

aby se zalíbil Bohu, nezáleží na počtu modliteb a postů. Bůh nepotřebuje, abychom si vymýšleli další dobrovolná trápení.

Pochopil, že jeho úkolem je: pomáhat duším, aby poznaly, jaké důsledky má hřích. Král Ježíš hledá spolubojovníky, kteří nejsou zbabělí a neleknu se prvního neúspěchu. Ignác pochopil, že kolem nás je mnoho zla, které on sám na sobě mohl zakusit. A se zlem je potřeba bojovat, stát se vojáky v Boží armádě.

Ignác v důležitém okamžiku svého života pochopil, že Bůh nenechá bez pomoci nikoho, kdo upřímně touží po Bohu, snaží se a chce konat dobro. Byl už téměř zoufalý, myslel si, že se brzy zblázní. Ze své snahy činit pokání, z dlouhé pouti a postů byl zcela vyčerpaný. Zdálo se, že víc už nemůže udělat.

Bůh odměnil Ignácovu upřímnou snahu a daroval mu nejen vytoužený pokoj a klid, ale i poznání.

I nám se může stávat něco podobného. Snažíme se, dáváme si dobrá předsevzetí, ale mnohdy výsledek nestojí za nic, přestože jsme se opravdu upřímně snažili. Kolikrát chceme někoho potěšit, pomoci mu, a nakonec se nám zdá, že jsme napáchali víc škody jak užítku, protože všechno dopadlo jinak, než jsme očekávali. I Ignác se snažil, modlil se, a místo pokoje a radosti zakoušel velká pokušení. Bůh mnohem víc než naše posty, odříkání a hladovění potřebuje milující srdce člověka, který má dobrou vůli.

Ale Bůh tak nechává člověka jen prozkoušet v jeho vytrvalosti a upřímnosti. Nenaloží na nikoho víc, než je schopni unést. Odmění snahu upřímného srdce. Ignácovi dává nakonec víc, než si vůbec dokázal představit.

3. téma:

33. IGNÁCOVO PŮSOBENÍ

Ignác začal pracovat a bojovat se zlem jako voják Božeho vojska. „Chtěl rozsévat Boží slovo, aby každý člověk pochopil, jak hrozný je smrtelný hřích.“ Ze světského rytíře se stal zcela rytíř Kristův.

Začal kázat na ulicích. Postupně se k němu začali přidávat další spolupracovníci. Ovšem zanedlouho Ignác narazil na první velkou překážku. Jeho řeč byla nedostatečná. Ignác měl sice dobrý úmysl, ale žádné vzdělání. Proto bylo Ignácovi důrazně doporučeno studium, aby se vyvaroval dalších konfliktů. Ignác představené poslechl. Nemůže přece druhé vyučovat a vést, když sám nic nenastudoval. A tak ve svých 33 letech usedl do školních lavic s malými chlápky, což pro něj nebylo vůbec jednoduché. Po dalších studiích přijal Ignác spolu s dalšími kněžské svěcení.

Teď už Ignácovi nic nebránilo v tom, aby se pustil se svými spolubratry do práce pro Boží království. Když měl Ignác zvolit novému společenství název, rozhodl se pro „Tovaryšstvo Ježíšovo“, aby bylo na první pohled zřejmé, kdo je jejich Pánem. Oni jsou jen tovaryši, kteří slouží jeho království. Jako heslo novému společenství vybral: „**Vše k větší slávě Boží.**“ Ignác velice toužil po tom, aby mohl kázat a pracovat ve Svaté zemi. Svého přání se však zřekl a podřídil se zcela vůli Svatého otce, který Ignáci určil

jako působiště Řím a celou Itálii. Svým spolubratřím pak nikdy nepřestával připomínat úplnou poslušnost papeži. Ignác považoval hlas papeže za hlas Krista zde na zemi.

Tovaryšstvo Ježíšovo – jezuité – začali brzy působit v mnoha oblastech: dávali duchovní cvičení, vyučovali, zakládali zařízení pro mládež, o kterou se nikdo nestaral, kázali na ulicích, zpovídali, a tak pracovali na spásu své vlastní i svých bližních. Ignác byl na své spolubratry vojensky přísný. Neustále připomínal, že je třeba cvičit svého ducha, aby člověk nedával zbytečnou příležitost hříchu. Ale nikdy nezapomněl na milosrdenství.

Postupně se jezuité dostávali i do dalších zemí, z jejich řad vyrostlo mnoho misionářů.

Svatý Ignác zůstal po celý svůj život tělem i duší voják. Dobře věděl, že by se celá armáda rozpadla, kdyby v ní nevládla poslušnost. Proto sám byl poslušný svých nadřízených, třeba když mu doporučili studium. Svým spolubratřím připomínal, at' jsou za všech okolností poslušni Svatému otci. I když pro něj tato poslušnost byla mnohdy těžká a vyžadovala velké sebezapření, nevzdal se.

Každý z nás je voják v Boží armádě. I od nás se očekává poslušnost. Nejenom toho Nejvyššího Krále Pána Ježíše, ale i generálů a důstojníků, kterými jsou naši nadřízení – rodiče, učitelé, vedoucí, katecheté... I když nám někdy jejich rozhodnutí či požadavek připadá nerozumný, Bůh jistě odmění naši snahu poslechnout. Pomůže nám to v sebeovládání. Svatý Ignác by řekl: „cvičení ducha“.

Cyrlometodějský kalendář

Není příliš mnoho tak kvalitních časopisů s duchovní tematikou, jako je Cyrlometodějský kalendář, jedno z nejlepších náboženských periodik s dlouholetou tradicí. Vychází každoročně jako sborník (almanach) textů odborných, populárně naučných a beletristických z oblasti teologie, filozofie, biblistiky a historie. Vychází od roku 1950. Během dlouhé doby docházelo k častým změnám v nakladatelské politice. Nejprve v letech 1951 a 1952 vycházel ve věhlasném nakladatelství Vyšehrad. Poté přes třicet let (mezi roky 1953 – 1989) za celou éru komunistického režimu vydávalo sborník Ústřední církevní nakladatelství, v letech 1990 – 1998 nakl. Zvon a od r. 1999 do současnosti redakce Katolického týdeníku.

Radim Častulík, knihovnik - Farní knihovna Val. Klobouky

15 let kněžství našeho rodáka

21. dubna 1996 otec arcibiskup Jan Graubner vysvětil ve farním kostele ve Valašských Kloboukách našeho rodáka Dismase Michaela Tomaštika, OFM Cap. na kněze. Následující den 22. dubna zde otec Dismas sloužil svou první mši svatou.

Do dalších let jeho obětavé služby mu přejeme hodně Božího požehnání.

Oznámení pro mamínky:

Modlitby matek budou
každou středu v 17 hod. na kaplance.

Modlitby nemocných

Úmysl na duben: Je ve světě mnoho těch, kteří trpí - momentálně myslíme na Japonsko, ale i mnohé arabské státy, jako je Lybie, Sýrie, Jemen... Ať Bůh tam všude působí svou mocí a milosrdenstvím

V měsíci březnu 2011 byli pokřtěni:

15. Adam Palat z Lačnova
16. Kryštof Chuchma z Prahy
17. Alžběta Šarátková ze Starého Města u Uherského Hradiště
18. Anežka Janáčková z Brumova – Bylnice
19. Jakub Polách z Val. Klobouk
20. Eduard Koller z Poteče
21. Radek Bačo z Val. Klobouk

V měsíci březnu 2011 byli pohřbeni:

10. Antonín Soška z Val. Klobouk, nar. 1924
11. Martin Vitek z Val. Klobouk, nar. 1969
12. Věra Změlíková z Lačnova, nar. 1942
13. Jan Janáč z Lačnova, nar. 1926
14. Ladislav Trčka z Mirošova, nar. 1925

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 15. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113. PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farností. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.